

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ Α΄ ΝΥΜΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, 26^{ης} Μαρτίου / 8^{ης} Ἀπριλίου 2012, ἤρχισαν κατά τήν Τυπικήν Διάταξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας αἱ ἀκολουθίαι τῶν Νυμφίων εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, πρωτίστως δέ εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνταῦθα προσῆλθεν ἐκ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί διὰ τῆς Χριστιανικῆς ὁδοῦ, τῶν κωδῶνων τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως χαρμοσύνης κρουομένων, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί ἄλλων Ἀγιοταφιτῶν καί ἐνταῦθα προεξῆρξε τῆς κατανυκτικῆς καί μυσταγωγικῆς ἀκολουθίας τῶν Νυμφίων, τῆς μυστικῆς τῆς ψυχῆς ἡμῶν εἰς τό σωτήριον πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα διὰ τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς αὐτό μετὰσχωμεν τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς ἐνδόξου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως.

Εἰς τήν ἀκολουθίαν ταύτην ὁ προεξάρχων αὐτῆς Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὠμίλησεν εἰς τοὺς προσκυνητάς διὰ τῆς κάτωθι ὁμιλίας Αὐτοῦ:

«Τὸν νυμφῶνά Σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσόν με».

Μέ ἄλλα λόγια βλέπω τὴν αἵθουσαν τοῦ γάμου, δηλαδή τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δέν εἶμαι ἄξιος νὰ εἰσέλθω εἰς αὐτήν διότι δέν φοράω τὴν κατάλληλην στολὴν. Σέ παρακαλῶ, Νυμφίε Χριστέ, λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς μέ τὸν Θεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτισμόν, γιὰ νὰ συμμετάσχω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ γάμου, δηλονότι εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος μᾶς συνήγαγε σήμερον εἰς τὸν πανίερον τοῦτον τόπον τοῦ σταυρικοῦ πάθους, δηλαδή τὸν Γολγοθᾶν, καὶ τῆς τριημέρου ταφῆς, δηλαδή τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, διὰ νὰ ὑπαντήσωμεν πνευματικῶς τὰ Πάθη ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ φιланθρωπία τοῦ Θεοῦ Πατρός εἶναι ἄπειρος, ὅπως καὶ ἡ εὐσπλαχνία καὶ τό ἔλεος Αὐτοῦ εἶναι ἄπειρα. Τὴν φιланθρωπίαν καὶ εὐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ζῶμεν καὶ τὴν ἀπολαμβάνομεν ἐντός τοῦ νυμφῶνος τοῦ Χριστοῦ Νυμφίου. Καὶ ὁ μὲν νυμφὼν εἶναι ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ὁ δὲ Νυμφίος εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ χαρὰ τοῦ γάμου ἐντός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κατάστασις μόνιμος καὶ συνεχῆς μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων. Τῆς χαρᾶς ταύτης τοῦ γάμου ἐντός τῆς Ἐκκλησίας γενόμεθα μέτοχοι, ὡς ἂν μετέχωμεν εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὅπου ἐκεῖ γινόμεθα μέτοχοι καὶ κοινωνοὶ τῆς χαρᾶς τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ. Τῆς μεγάλης καὶ ἀτελευτήτου ταύτης χαρᾶς τοῦ νυμφῶνος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδύνατον νὰ γευθῶμεν, ἐὰν δέν φέρωμεν τό κατάλληλον ἔνδυμα. Ἐάν, δηλαδή, δέν

προετοιμάσωμεν τόν ἑαυτόν μας, ἐάν, μέ ἄλλα λόγια, δέν καθαρίσωμεν τόν ἕσω ἄνθρωπον, τήν ψυχήν μας, ἀπό λόγια καί ἔργα, τά ὁποῖα τήν ἔχουν μολύνει καί ἀμαυρώσει. Εἶναι ἀναγκαῖον καί ἐπεῖγον, λοιπόν, ὁ καθαρισμός αὐτός τῆς ψυχῆς μας, προκειμένου αὕτη νά καταστῇ ἁγία νά δεχθῇ τόν ἁγιασμόν καί οὕτω νά γίνη δοχεῖον τοῦ θείου φωτισμοῦ, τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ νά εἰσέλθῃ εἰς τόν νυμφῶνα, διὰ νά συμμετάσχῃ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, διὰ νά καταντήσῃ εἰς τήν θέωσιν αὐτῆς. Νά, λοιπόν, διατί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ τῶν ἁγίων αὐτῆς θεοφόρων πατέρων ὥρισε τήν ἁγίαν καί εὐλογημένην νηστείαν, ἀλλά καί τήν ἐβδομάδα τῶν Ἁγίων Παθῶν. Ἀφ' ἐνός, διὰ νά ἔλθωμεν εἰς ἑαυτόν, ὡς ὁ ἄσωτος υἱός τῆς παραβολῆς, ὁ ὁποῖος ἀπεμακρύνθη ἀπό τόν πατρικόν οἶκον καί τόν πατέρα αὐτοῦ καί ἔζησεν ἐν κραιπάλαις καί ἀσωτίᾳ, δηλαδή παρεσύρθη εἰς τὰς ἡδονάς καί εἰς τὰς τέρψεις τῆς ἀμαρτίας. Ἀφ' ἑτέρου, διὰ νά συνειδητοποιήσωμεν ὅτι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δέν εἶναι βρῶσις καί πόσις, ἀλλά νῆψις καί ἐγρήγορσις. Τοῦτο δέ σημαίνει ὅτι ἡ ἄπειρος ἀγάπη, εὐσπλαχνία καί φιланθρωπία τοῦ Θεοῦ δέν παρέχεται εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δέν τήν ἐπιθυμοῦν ἢ τήν ἀρνοῦνται, διότι ἔχουν πλέον παραδοθεῖ εἰς τόν θάνατον τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀμαρτίας.

«Ἴδού, ὁ Νυμφίος ἔρχεται», μᾶς προειδοποιεῖ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ τοῦ καιροῦ τῆς νηστείας καί κυρίως διὰ τῆς ἁγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐγρήγορσις σημαίνει νά μὴν ἀφήσωμεν τόν ἑαυτόν μας, δηλαδή τήν ψυχήν, νά καταληφθῇ ἀπό τόν ὕπνον -«μή τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇ, ἵνα μή τῷ θανάτῳ παραδοθῇ καί τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῇ».

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐρχόμενος πρός τό ἐκούσιον πάθος, δηλαδή μέ τήν ἰδικήν Του ἐλευθέραν βούλησιν καί θέλησιν, ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς καί ἀποστόλους Του: «Ἴδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται καθὼς γέγραπται περὶ Αὐτοῦ». Τά ἴδια ἀκριβῶς λόγια ἀπευθύνει καί εἰς ἡμᾶς, τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτόν καί τοὺς φέροντας τήν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τήν ἡμέραν τοῦ βαπτίσματός μας εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅταν ἐνεδύθημεν τόν Χριστόν.

Ἡμεῖς, χάριτι Θεοῦ, ἀλλά καί τοῦ Παναγίου Τάφου εὐρισκόμεθα εἰς τήν ἐπίγειον καί φυσικὴν Ἱερουσαλήμ. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν εὐλογίαν, διότι τοιοῦτοτρόπως καθιστάμεθα αὐτήκοοι καί αὐτόπται μάρτυρες τῶν τόπων, τῶν χώρων, ἐνθα ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός τῆς Παρθένου, ἐσαρκώθη, ἐσταυρώθη καί ἀνέστη. Τῆς εὐλογίας αὐτῆς, δηλονότι τῆς προσκυνηματικῆς θεωρίας τῆς ὁποίας ἡξιώθημεν, καλούμεθα νά ἐκμεταλλευθῶμεν, διὰ νά παρακαλέσωμεν τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τήν ἀειπάρθενον Θεοτόκον καί ὑπερευλογημένην Μαρίαν, νά ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ νυμφῶνος τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Αὐτῆς Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νά εἰσέλθωμεν διὰ τῆς ἀνανήψεως τῆς ψυχῆς καί τῆς μετανοίας τοῦ νοός μας, ὡς τοῦτο συνέβη μέ τήν προσκυνήτριαν τῶν Ἁγίων Τόπων καί τοῦ Παναγίου Τάφου Μαρίαν τήν Αἰγυπτίαν, ἡ ὁποία, μαζί μέ τόν συσταυρωθέντα ληστήν, ἀνεδείχθη ἀξιωτάτη τοῦ νυμφῶνος τοῦ Χριστοῦ, τουτέστιν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Δεηθῶμεν καί ἡμεῖς τοῦ Νυμφίου Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὅπως καταστῶμεν ἄξιοι τοῦ νυμφῶνος Αὐτοῦ, τοῦ νυμφῶνος τῆς χαρᾶς τῆς λαμπροφόρου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως, Ἀμήν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_0_placeholder

